

velen: een zwakkeling, willoos overgegeven aan inlandsche vrouwen en pait....

Een kwellende warmte broeide op het nauwe dek, een benauwde lucht van menschen en eten bleef onder de overkapping gevangen. De boot bracht een lading zieke koelies naar het hospitaal in Samarinda, tot dicht bij zijn stoel lagen ze gestrekt en anderen hurkten er tusschen, hun walmende strootjes rookend. Hij hoorde sommigen kreunen in koorts en nu en dan het eentonig bidden, dat als klagelijk zingen klinkt. Nog een paar uur zou het duren, dan kwamen ze op zee en begon het schommelen en zeeziekte. Morgen, tegen den laten middag, waren ze in Samarinda en dan den volgenden dag zich verantwoorden op het kantoor; deze boot bracht den brief van Van Hoven; misschien maakten ze er al dadelijk werk van.... mishandeling....vrouwenperkara.... Hoe was het toch alles zoo gekomen, wat een laffe ploert moesten ze hem vinden. Brutaal keken de koelies naar zijn neergebogen gezicht van waaruit zijn doffe oogen moedeloos staarden; een vrouw, gehurkt bij haar barang in gelige tikar *) verpakt, fluisterde met een Madoerees en spoog, uit haar kauwenden mond, roode sirih-plekken op de planken van het dek. Een besef van ontzettende verlatenheid kwam over hem, hij hield de stil-vijandige blikken niet meer uit. Tastend met zijn voeten, om niet te struikelen op het overvolle dek, zocht hij den weg naar het trapje en kwam in zijn enge hut. Daar stonden zijn koffers, de vroolijk-blauw-en-witte etiketten van de „Nederland” plakten er nog op, het riep een pijnlijk verlangen naar Holland in hem wakker, naar een veilige avond-kamer, witte, stille sneeuw buiten, naar hartelijk-genegen menschen. Had hij werkelijk eenmaal tot hen behoord? Niet aan denken, wat gaf het ! Er was geen stoel in de hut en, omdat hij opeens zijn moeheid niet meer dragen kon, ging hij zitten op zijn koffer en zoo bleef hij, tot de jongen zeggen kwam, dat zijn blikje warm was, of hij komen wilde?

V

Om acht uur liep hij, twee dagen later, op de stoffige straat van het stille Samarinda. Vaag beklemden hem de witte huizen langs den weg, waaruit gepraat van menschen kwam, schichtig wendde hij zijn blik voor de nieuwsgierige oogen van een jonge vrouw in witte bébé, die bloemen plukte in haar tuin. Na de eenzame terrein-jaren leek dit plaatsje, eenmaal uit de rimboe gekapt en langzaam tot een kotta uitgegroeid, hem een wereldstad. Onwennig keek hij langs zijn kaki pakean, voelde vluchtig of het boordje wel sloot.

Over de morgen-lichte rivier gleden de prauwen, rank als gondels,

*) Mat.